

at sige, om de 7 Hjertes, Levere o. s. v. virkelig ere Hjertene o. s. v. af de 7 Svin, der præsenteres sammen dermed, eller hidrøre fra 7 andre Svin. Jeg vil saaledes kunne staffe oplyst, at naar et Hjerte ikke er saa godt, som det kunde være, skaffer man sig et andet Hjerte og siger: Der er Svinet, og der er Hjertet, men Svinet er fra en Landsdel, og Hjertet fra en anden. Det er en noget mærkelig Fremgangsmaade, og naar slikt kan finde Sted, burde det tale tilstrækkeligt for, at der burde oprettes en Station, hvor de Dele kunde kontrolleres og bedømmes efter deres egen Besskaffenhed, Værd og Betydning paa samme Maade, som almindelige Kroppe blive undersøgte. De Dele, som da besandttes at være usunde, skulde kasseres helt eller delvis, medens det øvrige skulde have fri Afgang til Byen. At slikt ikke sker, forekommer mig at være en abnorm og endogsaa uberettiget Tilstand. Jeg vil tilføje, at det Spørgsmaal synes mig at have en ikke ringe Betydning. Man kalder disse Dele Affaldsstykker, men det kan man egentlig ikke kalde dem, fordi de ere særdeles velspiselige, naar de ere sunde, og der kan af dem laves lige saa god Mad som af de øvrige Dele af Dyret, hvortil de have hørt eller foregives at have hørt. Jeg vil sige, at det forundrer mig, at man ikke for lang Tid siden har taget sig af dette Spørgsmaal. Særlig forundrer det mig, at det upaatalt bliver fremført, at Værdien af disse Affaldsdele andrager 6—8 Mill. om Aaret, og at Transporten ret vel kunde indrettes saaledes, at man fra Svinelagterierne i Frederikshavn kan transportere disse Dele til Kjøbenhavn saaledes, at de Dagen efter vare friske og udmærket brugelige til Mæring. Det forekommer mig, at man gør en Uret saa vel mod Landets Producenter som mod Konsumenterne, naar man ikke straks træffer Foranstaltninger til paa disse Punkter at indføre en Kontrol, der tillader Indførselen af disse Dele til Byerne, selv naar de ikke præsenteres sammen med det Dyr, de siges at høre sammen med. Man gør derved Uret mod en stor Del af Byens fattige Folk. Naar man skal forklare sig mangen en fattig Families Levesæt, saa kan den kun forklæres ved, at disse Familier ere i Stand til at tilberede Mad af den Slags Affald, den Slags ringere Bestanddele, som efterhaanden fremkomme fra ethvert Slakteri i Landet, og som, hvis den Lov, der i Fjor blev vedtagen om Slagtning til Eksport, blev ført videre, vilde fremkomme i endnu større Omfang og give langt større Værdier, end der nu bliver Tale om. Jeg ser derfor ikke, hvorfor man skal affære disse Familier fra

at benytte den Slags Ting og købe dem i videst mulige Omfang. Hvorfor skulle de ikke have Lov til at lave de Levedsmidler og den Føde af disse Ting, som de meget haardt kunne trænge til? Jeg ser endnu mindre, hvorfor man i en for Landbruget saa trykkende Tid, hvor Landbruget lider aldeles uskyldigt ved de protektionistiske Tendenser i andre Staters Lovgivning, ikke skulde medvirke til, at Landbruget kunde blive af med sine Produkter, navnlig af denne Slags. Det forekommer mig, at man ikke skulde tale om en Modsetning mellem Land og By eller om Agrarismen overhovedet, saa længe slikt Ting kunne finde Sted. Der kommer f. Eks. en Svinepest her i Landet, som medfører betydelige Ofre for Landbruget, og samtidig gives der i Kjøbstæderne en Række Sundhedsvedtægter, som blive ansete for gylbige, og i Kraft af hvilke Landbruget unyttigt chikaneres. Det har saaledes bl. a. mange Gange om Vinteren været paatalt, at der kun har været en eneste Kødkontrol. Stillingen har for Kjøbenhavns Vedkommende været den, at oprindeligt var der tre Kontrolstationer, men paa Grund af Uenighed med Dyr lægerne og paa Grund af Befolkningen har man lukket de to og kun holdt den ene aaben. Folk kunne saa for at komme af med deres 50 Ore plus Bærepengene o. s. v. saa Lov til at staa timevis i Kølden, inden Kødet kan blive snyet. Slikt anser jeg for en Abnormitet, og derfor vil jeg ønske, at den ærede Indenrigsminister vil fortsætte paa den Vej, han ved sit sidste Cirkulære har været inde paa. Jeg ved vel, at der findes en Højesteretsdom, som har udtalt, at denne Bestatningsmaade af Landets Borgere fra Kjøbstædernes Side uden Lovgivningens Samtykke er lovlig og gylbig. Jeg betvivler noget, om denne Højesteretsdom har afgjort Sagen rigtigt, ikke fordi jeg mener, at den ikke har haft til Hensigt at lade Retsfærdigheden ske Fyldest, men fordi Sagen da ikke var tilstrækkelig oplyst. Jeg tror, at hvis man undersøgte fra Grunden af Kjøbstædernes Berettigelse efter Ophøret af den særlige Bestatningsform, Accisen, som Kjøbstæderne fra gammel Tid have haft, til at udøve denne ny Bestatning og træffe de Forholdszegler, som de have tilladt sig over for Landet i en Række Vedtægter, vilde man, naar det var Formaalet, med Regeringens Hjælp kunne saa gennemført saadanne Væmpelser deri, som fornødt kunde gøres, og saa vilde man ogsaa opnaa gunstigere Resultater rent retslig set end det, der foreligger i den nævnte Højesteretsdom. Men selv om man ikke gaar den Vej, mener jeg, der kan fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side gøres en Ting,